

Ο ραφτάκος των λέξεων

(απόσπασμα)

Του Αντώνη Παπαθεοδούλου

Μια φορά κι έναν καιρό σε μια πόλη που ήταν μικρή και έμοιαζε ακόμη με χωριό, ζούσε ένας ράφτης. Ένας ράφτης που ήτανε μοναδικός για δύο λόγους.

Πρώτον, γιατί άλλον ράφτη η πόλη δεν είχε κι εκείνος μόνος του έραβε και έντυνε μεγάλους και παιδιά. Ήταν η

βιτρίνα του μικρού του μαγαζιού γεμάτη: μπλούζες, ζακέτες, παντελόνια, πουλόβερ και ζιβάνγκο, κάλτσες και καπέλα, κάπες και παλτά σ' όλα τα σχέδια και τα χρώματα. Κι ήταν και το μαγαζί του πάντοτε γεμάτο, με πελάτες γελαστούς που έρχονταν και ξανάρχονταν για να διαλέξουν, να δοκιμάσουν, να ψωνίσουν.

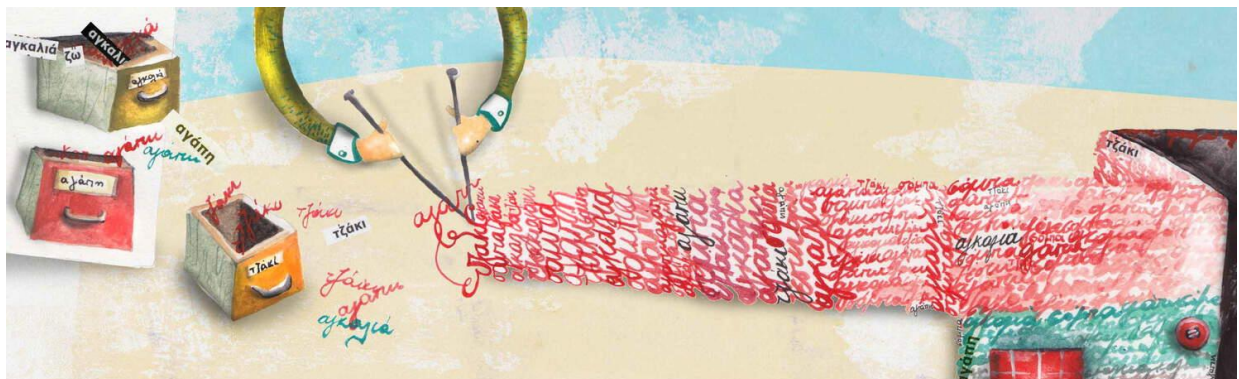
Ήταν όμως μοναδικός και για άλλον ένα λόγο. Γιατί κλωστές και νήματα δεν είχε για να ράβει τα υφάσματα. Ούτε και μαλλί είχε για τα πλεκτά του. Αντί για αυτά, χρησιμοποιούσε ένα πιο

αγαπημένο του υλικό. Ένα υλικό μοναδικό: τις λέξεις. Λέξεις από παραμύθια, λέξεις από ποιήματα, από τραγούδια, από ιστορίες παλιές και λεξικά και εγκυκλοπαίδειες. Προσεκτικά διάλεγε τις λέξεις μέσα από

τετράδια και από βιβλία που είχε στα ράφια δίπλα στα ντόπια από τα υφάσματα. Και τις έβαζε τη μία δίπλα στην άλλη, πλέκοντας τα γράμματα μεταξύ τους.

Κοίταζε μέσα απ' τα χοντρά γυαλιά του να πλέκονται τα γράμματα τα στρογγυλά: το όμικρον και το θήτα, με τα πιο μυτερά: το χι, το κάπα και το γιώτα. Κι έφτιαχνε έτσι λέξη λέξη, προτάσεις ολόκληρες, που ένωναν τα υφάσματα μεταξύ τους ή έπλεκαν τα κασκόλ και τα σκουφιά του.

Κι αν ήταν για κασκόλ και για σκουφιά, τότε τα έπλεκε με λέξεις ζεστές, όπως: λιακάδα, καλοκαίρι, φλόγα ή φωτιά. Για τα χοντρά πουλόβερ διάλεγε ακόμα πιο ζεστές: φούρνος, μαγκάλι, θράκα, καίω, τσουρουφλίζω. Και τα πολύ χοντρά παλτά, αυτά για το πολύ το κρύο, τα έραβε με πιο ζεστές ακόμα, όπως: τζάκι και ξυλόσομπα ή αγάπη και αγκαλιά.

Κι όσο για τα καλοκαιρινά, πετσέτες, ψάθινα καπέλα, μαγιό και κάλτσες ελαφριές, τα 'ραβε και τα 'πλεκε με λέξεις δροσερές: ίσκιος, κρύσταλλο, γάργαρο νερό, πλατάνι και βουτιές.

Οι πελάτες του, ούτε που πρόσεχαν τις λέξεις. Ήταν απασχολημένοι πάντα με τα σχέδια και τα χρώματα ή με τις δοκιμές, μέχρι να βρουν το νούμερό τους.

Κι έτσι περνούσαν τους χειμώνες τους ζεστοί, τα καλοκαίρια δροσεροί και πάντοτε καμαρωτοί μέσα στα ρούχα που τους έραβε ο μοναδικός τους ράφτης.

Μα πέρασαν τα χρόνια...

